

Пантофитъ на Каземъ

(Багдадска приказка)

Въ Багдадъ живял единъ човѣкъ, когото наричали Каземъ. Викали му „богатия Каземъ“, ала още по-често го наричавали Каземъ — склерерика“. Той не само, че не се хвърлял добре и достатъчно, но почиваго и гладувалъ, само и само да може да трупя повече злата. Обичалъ се като просѣкъ. Турбанътъ му билъ сксанъ и мръсенъ, отъ парото му висѣли парцали, облегалото му било проупчано, като сито. Най-много проличавало склереричеството му отъ пантофитъ. Тѣ били щѣлѣтъ съ кръпки, ала това не пречело на Каземъ, да ги дава все отново и отново на кърпачитѣ за да му ги кърпятъ; манаръ чѣ извънредно много му се смидели нѣколко пѣтчета, които заплякалъ за труда имъ. И пантофитъ му били дотолкова кърпени и обковани съ гвоздени чѣ изгубили съвсемъ формата си и не приличали вече на пантофи. Всяког човѣкъ въ Багдадъ познавалъ пантофитъ на Каземъ.

Веднѣжъ Каземъ купилъ нѣколко шишеница розово масло отъ единъ чужденецъ на една извънредно ниска цѣна. Розовото масло било скъпо и много фанно. Каземъ смилъ отъ радостъ. Той хвърлялъ по улицитѣ и си ниспѣлъ за голѣмата печалба, която ще му донесе розовото масло. И изведнѣжъ му дошла на умъ рѣката ниспѣлъ да купи нѣщо веднѣжъ и за себе си. Най-сетне богатия Каземъ можель да си позволи такава нѣщо, още повече, чѣ ще спечели толкова много отъ розовото масло.

Дошли му разни работи на умъ: да се наведе веднѣжъ до насита или да си купи копиренъ платъ за нова тубанъ и т. н., но отъ всички тѣзи работи бързо се отказвалъ, защото трѣбвало да плати за тѣзи много пинастри. Най-сетне решилъ да отиде на баня. Той се жалелъ рѣдко, манаръ чѣ това удоволствие струвало много ефтино. Въ банята го срещналъ единъ приятель и се оудудилъ: — Е, Каземъ, все още ли нѣмашъ тѣзи стари пантофи, които тѣ направка за сѣбѣ на щѣлъ багдадъ? Засрани се! — А Каземъ промърморилъ подъ бредата си: — Какво ми интересува нонитъ пантофи? Мень ми хареската, а конуто не хареската да ми купи единъ чифтъ нови!

— Вѣрно! — казалъ другия. — Биятъ го направандъ, аер ти не биде толкова богатыя, приятелю! и си отнималъ. А Каземъ се окжпалъ. Ала когато той излязълъ въ станицата, какето всички оставали пантофитъ забелязълъ до сонитъ съседни пантофи единъ чифтъ съсемъ нови. Брозиранъ на червена кожа.

— Бре! — казалъ тѣсничко Каземъ, —

Кой ми е повѣрвалъ на думитѣ ми, та ми е е купилъ нови пантофи? Нансиция ли има такава развоничи на тѣзи сѣбѣ? Екъ, щомъ ми ги подареватъ нѣма какво ще ги киема!

Той обуваъ зубавитъ пантофи. Желю му било за старитѣ, чѣ трѣбвало да ги остави. Уличнитъ момчета бие му се прискжмвали а що го срещатъ съ старитъ пантофи подъ рѣка. И Каземъ казалъ великодушна: — Е, нѣма нѣкой беднякъ се обуе съ нонитъ пантофи и си отнималъ.

Не следъ дълго отъ банята излязълъ земѣстнина на кадета и потърсилъ зубавитъ си пантофи. Когато съзрѣлъ пантофитъ на Каземъ, той разбралъ щѣлата работа. . . Така ли? — казалъ той. — Знаи склерерика станель крадецъ? Тичайте въ кжщете му, вземете пантофитъ и арестувайте крадеца!

Хората му отишли при Каземъ. Склерерикътъ не можель да отрича зашто пантофитъ били на краката му. Завели го при не-

дента. Този се весѣлъ, като чулъ, чѣ Каземъ сѣвлялъ пантофитъ за подарѣкъ. Каземъ можель да отърве монета си, като заплетилъ една голѣма сума. Вѣрнали му старитъ пантофи. Склерерикътъ си отнѣзълъ въ кжщи, ала решилъ да отемси на пантофитъ си зашто не можель да се принуди съ голѣмата зѣгува. И ги хвърлил въ рѣката Тигъръ, която противила край кжщата му. На следуюшихъ день рибари хвърлили ирешката си въ рѣката и се зарадвали, когато забелязали чѣ се уловилъ нѣщо тежко. Но кжщето рибѣ не бѣлъ сѣвълъ се повинни пантофитъ на Каземъ. Мѣмѣството голзден по тѣхъ разкжсали съсемъ ирешката на рибаритъ. Разкжбавени, тѣ се затѣчали кжкъ кжщете на Каземъ и хвърлили пантофитъ презъ прозореца му. Ала нѣстѣлъ ли на прозореца стоели шишеницата съ щѣлото розово масло. Тѣ се ступили на кжщид парчица и розовото масло се разлѣло по пола.

Когато Каземъ видѣлъ нешѣстнето нови